

Rugăciuni stăruitoare

Rugăciuni stăruitoare

„Și Eu vă spun: Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Pentru că oricine cere primește; și cine caută găsește; și celui care bate i se va deschide". (Luca 11.5-13)

Rugăciunea este un lucru care trebuie învățat, iar învățător în aceasta este Duhul Sfânt. Orice om poate striga la nevoie, dar una este a striga de spaimă înaintea lui Dumnezeu și alta este a vorbi cu El. Duhul Sfânt este dat în inimi ca să ne învețe să strigăm: „Ava, adică Tată".

Fariseii se rugau mult. Și ucenicii Domnului Isus au înțeles că trebuie să se roage, dar au avut nevoie de lămuriri. Domnul Isus Se ruga mult când era singur, iar când era în public Se ruga scurt și precis. Să învățăm și noi de la El.

Sunt atâția oameni care nu-L cunosc pe Dumnezeu. De aceea trebuie să ne rugăm pentru ei.

Se spune despre Hudson Taylor, misionar în China, că adeseori suspina când se gândea că în China milioane de oameni mor fără să-L cunoască pe Dumnezeu.

O statistică anunță că mor treizeci de milioane de oameni pe an, o sută de mii pe zi și șase sute pe minut. Cât ar trebui să ne rugăm și noi pentru oameni ca să-L cunoască pe Dumnezeu!

Pentru a simți adânc aceasta, se cade mai multă lepădare de sine, pentru că mai toate rugăciunile noastre se învârt în jurul eului nostru. Dragostea nu caută ale sale; ea se uită pe sine, pentru a se jertfi pentru alții. Dragostea privește nevoia altuia ca pe o nevoie a sa, trăiește pentru alții. Dragostea este puterea rugăciunii pentru alții.

Un avocat, un medic, pot să-și facă datoria îngrijind de nevoile altora, dar una este să-ți faci nu-mai datoria și alta este să lucrezi din dragoste. Cineva poate să vestească Cuvântul lui Dumnezeu, dar una este să-l vestească din datorie și alta din dragoste.

Mereu m-am întrebat, cu cât am îmbătrânit: cum fac lucrul acesta? Dirijat de dragoste, sau numai din datorie pe care o am față de suflete? Chiar dacă ar fi numai din datorie, încă trebuie să-l fac. Dar nu este destul, ci dragostea trebuie să fie motivul vieții creștine. Când ne prezentăm în fața sufletelor, simțim profund neputința de a ne împlini datoria pe care o avem față de suflete. Trebuie să ne pregătim (atât cât ține de noi) ca să împlinim această datorie. Nu este bine să ne prezentăm nepregătiți în fața sufletelor care ne ascultă.

Misionarii care vestesc evanghelia printre păgâni sunt oameni admirabili. Ei pleacă bazându-se și încredințându-se în totul în mâna Domnului, așteptând totul de la El, iar Dumnezeu îi binecuvântează. Cu cât este mai mare sentimentul neputinței noastre, cu atât mai stăruitoare este rugăciunea de a ni se da lucrurile de care avem nevoie. Scumpele promisiuni ale lui Dumnezeu ne sunt date ca să ne fie sprijin în orice privință. El împlinește promisiunile care ne-au fost făcute; „El aude strigătul și-i scapă" .

În text se vorbește despre o stăruință supărătoare. Domnul Isus a pus înaintea ucenicilor pilda unui om la care vine un prieten în miez de noapte. Chiar dacă este îndreptățit să-l refuze (ușa este încuiată, copiii sunt cu mine în pat, n-am timp, nu mă deranjez), totuși, pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și îi va da. Tatăl nostru din cer știe de ce avem trebuință. Atunci, să-L conving de nevoia mea?

Nu ne rugăm ca să-L convingem pe Dumnezeu, pentru că El cunoaște inima și răunchii, știe nevoia noastră, ci El ne îngăduie să ne descărcăm inimile tocmai ca să ne vadă dependenți de El. Ce ușori ne simțim atunci când ne descărcăm inimile în rugăciune înaintea Lui! Și dacă din nou apar aceleași nevoi, este îndemnul de a stărui în rugăciune, pentru că El nu Se plictisește.

Cineva a scris o carte despre rugăciune și a spus: „Nu este drept să aduci de mai multe ori aceeași cerere; este necuviincios față de Dumnezeu, l-ai spus o dată, ajunge!" Nu vorbea după Cuvânt! De câte ori a mijlocit Avraam pentru Sodoma? De șase ori s-a rugat pentru aceeași problemă și în același timp. Profetul Ilie s-a rugat de șapte ori să vină ploaie și de fiecare dată trimitea să vadă dacă nu se vedea vreun nor.

Dar trebuie să-L conving pe Dumnezeu de nevoia mea? Nu știe El totul? O, noi nu ne rugăm ca să-L convingem pe Dumnezeu, ci ca să ne vărsăm inimile noastre înaintea Lui. Să stăruim în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, pentru că El nu Se supără. Să ne rugăm în mod deosebit pentru ai noștri: pentru copii, pentru rude și pentru toți cei cu care venim în legătură.

În rugăciunile noastre, un loc deosebit trebuie să-L ocupe și mulțumirea, nu numai cererea. Avem atât de multe motive pentru care să mulțumim și să-l fim recunoscători lui Dumnezeu!

Un negru citea Biblia. Întrebat dacă pricepe Biblia, omul a răspuns:

«Când citesc Biblia, îmi ridic ochii spre Dumnezeu și cer ca lucrurile pe care le găsesc în Biblie, și care sunt bune, să le facă și pentru mine; și îi mulțumesc pentru ce a făcut. Când mă uit la mine, mă simt îndemnat să-mi întorc privirea spre Dumnezeu. Așa că, fie din citirea Bibliei, fie din cercetarea de sine, am motiv să mă îndrept cu rugăciuni spre Dumnezeu».

Dacă cineva îmbătrânește și nu mai poate să lucreze pentru Dumnezeu, lucrul acesta poate să-l facă: să se roage.

Rugați-vă! „Rugați-vă neînce-tat" (1 Tesaloniceni 5.17).

Aruncați toată îngrijorarea voastră!

Un alt îndemn deosebit de prețios îl găsim în 1 Petru 5.7: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi”.

Îngrijorat, apăsător de griji poate să fie orice suflet. Apostolul Petru nu ne spune să nu avem nici o grijă, ci ne îndeamnă: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră”. Vine grija, vine temerea de un fel sau altul. Ce vei face? Mergi cu ea înaintea lui Dumnezeu. Omul își zice: Dacă vine boala? Dacă vine timpul când îmi va fi imposibil să-mi câștig existența?.. Astfel de griji pot să-ți chinuiească pe om și să-i fure pacea. Ele vin vrei-nu-vrei! Ce vei face atunci? Aruncă-le asupra Aceluia care îngrijește de fiecare în parte.

Lecția aceasta o învățăm cu greu, pentru că suntem greoi la inimă când este vorba să credem. Nu ușor aducem cauza noastră înaintea lui Dumnezeu. Unii aruncă pentru moment grija, dar o iau iarăși asupra lor. Cine însă își zice cu tărie: «Am spus lui Dumnezeu care este situația și acum aștept ca El să lucreze», acela se bucură de pace. Ceilalți sunt chinuți de griji și de temeri de tot felul.

* * *

Cineva trecea cu trăsura pe lângă un om foarte slab care purta o mare povară pe spate. A oprit și l-a invitat în trăsura: „Poftim și dumneata aici!” Și a urcat, dar greutatea o ținea tot în spate. „De ce nu pui jos povara aceea?” Răspunsul sărmanului om este cutre-murător: „Nu este destul că m-ai luat în trăsura? Să-mi mai iei și greutatea asta?” I se părea că ar fi destul de modest dacă nu-și va lăsa povara din spate. Dar tot caii purtau și pe om și povara acestuia, oriunde ar fi fost pusă.

Când am venit la Domnul Hristos, nu am adus la El toate grijile și temerile noastre. Sunt persoane care își fac fel de fel de griji din lucruri care n-ar trebui să le dea probleme. Chiar și cu grijile noastre neîntemeiate să venim la El, să le aruncăm asupra Lui și să fim siguri că El îngrijește de noi.

„ Uitați-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în grânare, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește; nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6.26)

Doi oameni săraci lucrau la câmp. Unul era credincios, iar celălalt nu. Cel necredincios se gândea cu teamă la existența familiei lui: «toate depind de mâinile acestea: cât pot ele să muncească, atât pot să duc acasă copiilor mei ce le trebuie. Dar dacă mă îmbolnăvesc? Dacă mor, ce se alege de familia mea?...»

Sărman om, de ce te chinui cu astfel de gânduri? Este un Dumnezeu deasupra noastră și El va purta de grijă. „El este Apărătorul văduvelor și Tatăl orfanilor”.

Într-o zi, acești agricultori au observat că dintr-un tufiș ieșeau mereu păsărele. Acolo erau două cuiburi alăturate, în care puișori golași își primeau hrana de la părinții lor. Dar un erete s-a repezit într-o zi la unul din părinții puilor, l-a înhățat și l-a dus cu el. «Săracii pui, dacă acum nu mai au ambii părinți, vor muri de foame!» și-a zis omul cel mereu apăsător de griji. Erau atenți acum să vadă cât vor rezista puii fără să mănânce. Totuși puii n-au murit de foame. Ce se întâmplase?

Părinții puilor din cuibul alăturat au început să hrănească și puii care rămăseseră fără unul din părinți. Dumnezeu, care dă înțelepciune și milă unor ființe necuvântătoare, nu va îngriji El oare și de ai noștri, ca să nu fie răpuși de foame atunci când noi vom pleca de pe pământ?”

Avem un Tată! Avem un Mântuitor! Avem un Mângâietor! El va îngriji de noi. Avem asupra cui să aruncăm grija noastră. Aceasta nu înseamnă însă să nu-mi fac pe deplin datoria; dimpotrivă. Dar înseamnă să nu mă chinui cu griji și temeri, pentru că El însuși știe cum să ne vină în ajutor.

clickbible.org